

Publicerad 2017-01-25 22:48 av Zachrisdotter

Fortsätta

Att älska årstiders ådror

vårhimlarna, tårarna

regnen,

soltimmarna

de varma stenarna

de kalla löven

källorna, bägarna

det som omsluter

och som stunder vi inte förmår

fyllda av smärtsår

brustna till brädden

att spricka, slockna, slås itu

dyka, famla, falla

fortsätta

att skiljas, mötas

att missa varandra

att såra

såras

att förlåtas

som ett evighetståg

av spår och rälsar

gamla kartor, städer

avgrundsdjupa brunnar

jag har vacklat

vräcks omkull

vridit mig

vrålat

tills tidens stilla spår

suddade bort de sista ärren

ur min panna

och jag närmade mig

frihet

att stilla bryta mina frågor

och ge upp kampen

om att kräva livet på svar

för kärleken

och att få älska

för mitt människohjärta

och min själ av natthimlars stjärnors solar

vadar jag vidare

genom vägarna

för ditt

för allas

för jorden, soluppgångarna

haven och horisonterna

att vi alltid kan börja om

att älska stilla

landa, komma hem, andas

att se

att det aldrig funnits något mittemellan

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Zachrisdotter med Poeter.se id #35077 innehar upphovsrätten